

TRANSURFING 4

upravljanje
stvarnošću

Biblioteka **Osjetila i osjećaji**

Naslov izvornika:

Трансерфинг реальности. Ступень IV: Управление реальностью

© P. P. Lisovski, 2005.

Prvi put objavila Izdavačka grupa "Ves", Rusija, 2005.

Ilustracije Natalija Ivanova

Prevela **Ivančica Tarade**
Lektorirala **Ljiljana Puljar Matić**
Uredila **Danijela Duvnjak**
Grafičko oblikovanje **ErmeGo, Zagreb**
Naslovnica **Studio 1** (prema ilustraciji Natalije Ivanove)
Tisak **Printera grupa, Sveta Nedelja**
Nakladnik **Planetopija, Zagreb**
Za nakladnika **Marina Kralj Vidačak**
rujan 2009.

Sva prava pridržava nakladnik. Nijedan dio ove knjige ne smije se upotrijebiti niti reproducirati na bilo koji način bez pisane dozvole, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocjenjivačkim člancima. Za sve obavijesti možete se obratiti nakladniku.

ISBN 978-953-257-151-6

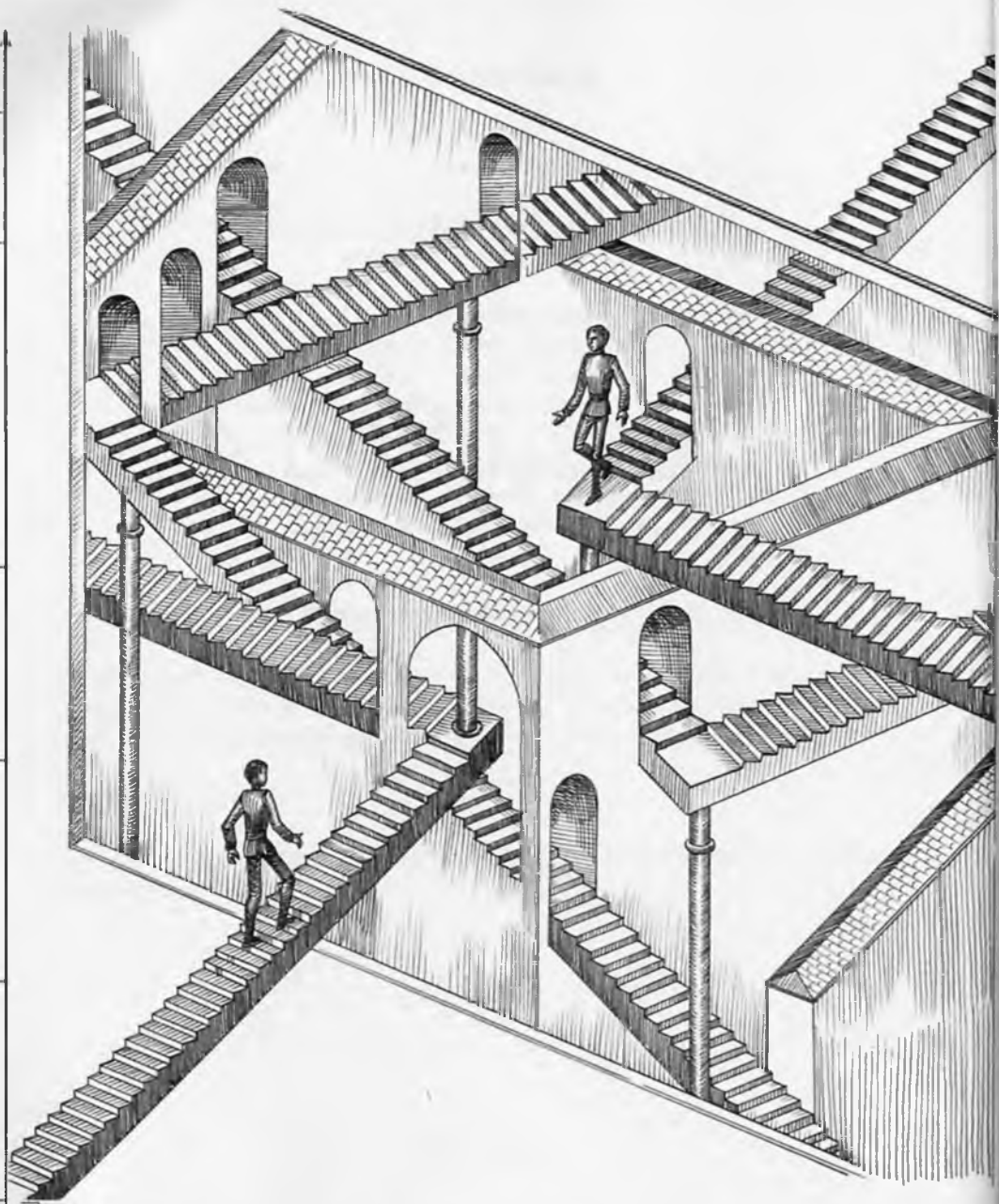
CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 714079.

Vadim Zeland

Transurfing 4

Upravljanje stvarnošću

Zagreb, 2009.



Sadržaj

Predgovor	6
I. Plesovi sa sjenama	9
Praizvor namjere	9
Zakon loše sreće	13
Sve će biti u inat	18
Pravilo klatna	26
Stabilizacija strukture	38
Indigo došljaci	49
Gospodari energije	54
Deklaracija namjere	62
Sažetak	72
II. Snovi bogova	75
Dva lica stvarnosti	75
San na javi	82
Božja djeca	92
Teatar snova	97
Sažetak	108
Rječnik pojmova	110
O autoru	124

Predgovor

Poštovani čitatelju!

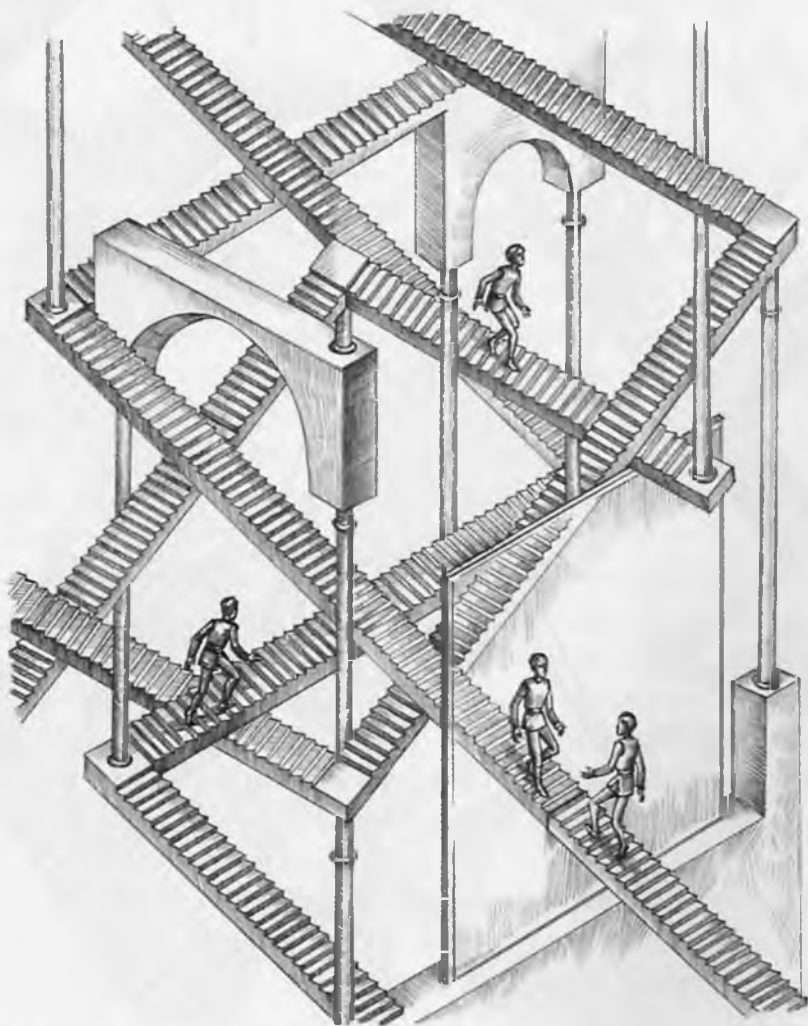
Ovo je četvrta knjiga o transurfingu – zagonetnom aspektu stvarnosti koji je u čitatelja izazvao toliko emocija. U svakodnevnoj stvarnosti čovjek živi pod utjecajem okolnosti i nije sposoban značajnije utjecati na tijek događanja. Život se “događa” slično kao što se događa u nesvjesnom snu. Događaji se odvijaju zadanim putem ne obraćajući pozornost na vaše “želim” ili “ne želim”. Moglo bi se pomisliti da je tu fatalnu neizbježnost nemoguće obuzdati. Zapravo, iz takvog položaja postoji savršeno neočekivani izlaz. Čovjek ne sluti da je zarobljen u zrcalnoj iluziji.

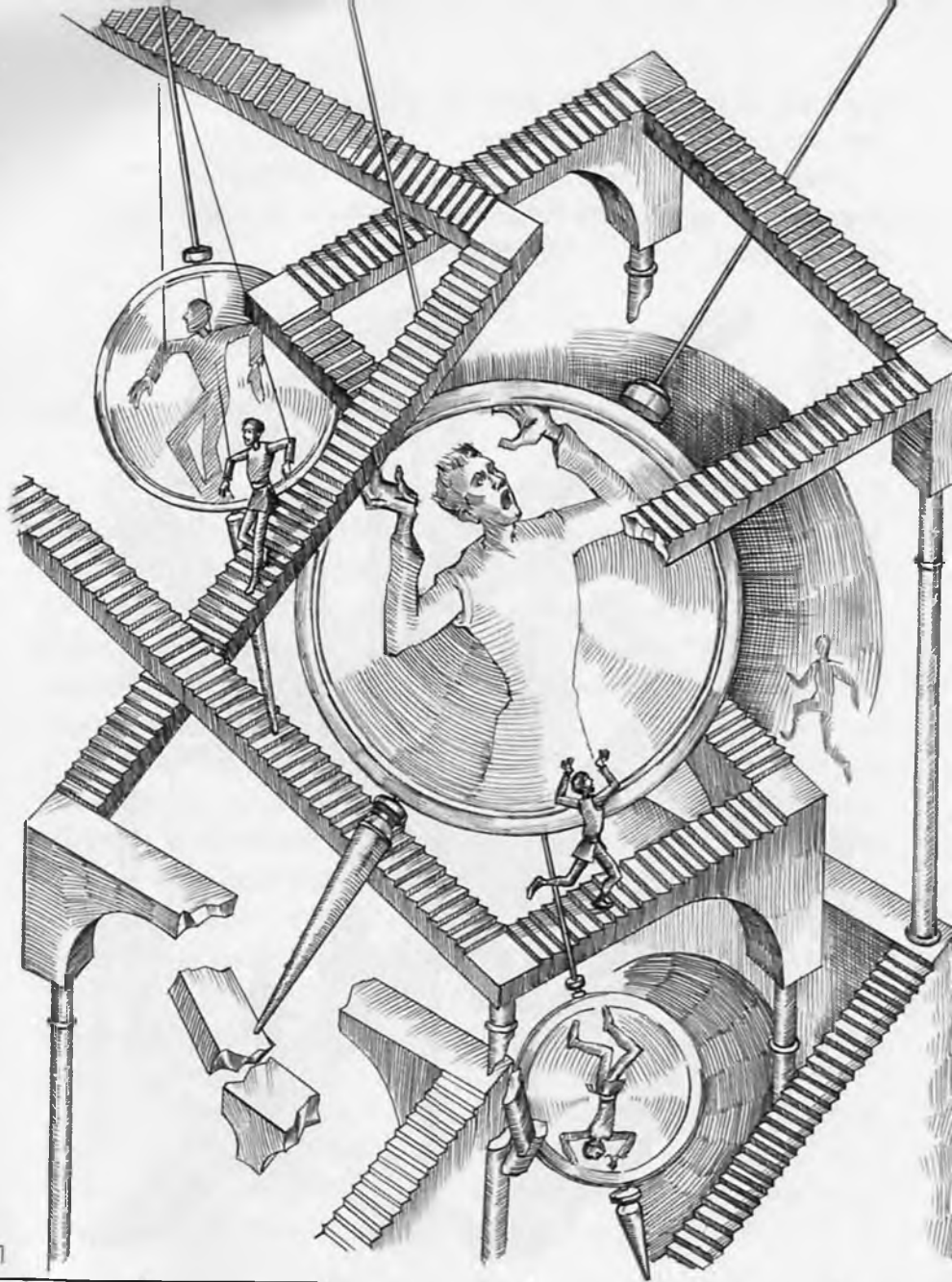
Stvarnost ima dva oblika: fizički, koji možemo dotaknuti rukama, i metafizički, koji se nalazi izvan granica percepcije, ali nije ništa manje objektivan. U određenom smislu svijet je beskrajno dvostruko ogledalo – na jednoj se strani nalazi materijalni svemir, a na drugoj se prostire metafizičko *prostranstvo varijanti* – informacijska struktura u kojoj se čuvaju scenariji svih mogućih događaja. Broj varijanti je beskonačan kao što je beskonačna količina dopuštenih položaja točke na koordinatnoj ravnini. U *prostranstvu varijanti* zapisano je sve što je bilo, što jest i što će biti. Odatle nam dolaze snovi, vidovitost, intuicija i spoznaje.

Čovjek opčinjen ogledalom vjeruje da je odraz u njemu prava stvarnost. Zrcalni efekt stvara iluziju kao da izvanjski svijet postoji sam po sebi i da se njime ne može upravljati. Zbog toga život postaje sličan igri u kojoj vi ne određujete pravila. Naravno, dopušteno vam je pokušavati utjecati na ono što

se događa, ali ste lišeni glavne stvari: nisu vam objasnili kako da se iz pijuna pretvorite u onoga koji pomiče pijune.

U knjizi se govori o tome zašto je upravljanje stvarnošću moguće i što ga ometa. Možete se osloboditi iluzije odraza i probuditi se u svojem zrcalnom snu u stvarnosti.





Plesovi sa sjenama

Ja sa svojim svijetom idem u šetnju.

Praizvor namjere

Odnosi čovjeka s okolinom uređeni su na takav način da se svaka novost neizbježno prelijeva u svakodnevicu. Stvarnost neprestano mijenja svoj oblik poput oblaka na nebu. No brzina promjena nije toliko velika da bismo osjetili kretanje materijalne realizacije u prostranstvu varijanti. Na isti se način kretanje i transformacija oblaka jasno opažaju samo pri brznoj reprodukciji kadrova na usporenoj snimci.

Čak i svježina promjene koja oživljava život kratkotrajnim bljeskom gubi sjaj istom brzinom. Neobično postaje uobičajenim, radost praznika gubi se u svakodnevici. Dosadno...

Nameće se retoričko pitanje: što je dosada? Teško je dati jasan odgovor. Lakše je objasniti kako se boriti protiv nje. Spašavajući se od jednoličnosti svakodnevice, duša i razum osmišljavaju najrazličitije igračke koje stvaraju neobične dojmove. Igračka je dobro sredstvo protiv dosade. Igra je još bolje.

Uz vožnju, veliku popularnost imaju igra skrivača, lovice i druge zabavne varijacije. Odrastajući, čovjek osmišljava sve maštovitije načine razbibrige: od sportskih nadmetanja do virtualne stvarnosti. Čak i mnoge profesije u svojoj biti nisu ništa drugo nego igre.

Zapravo, zašto *mnoge* profesije? Pokušajte se sjetiti posla koji ne bi trebalo proučavati kao igru. Obratite pozornost: ako čovjek nešto radi, u svakom slučaju sudjeluje u igri. Ono čime se bave djeca, odrasli pokroviteljski nazivaju



igrom. A odrasli igraju igru koju s važnošću nazivaju svojim poslom.

I jedni i drugi predaju se svojim aktivnostima s punom odgovornošću. Pitajte dijete čime se bavi i ono će ozbiljno, možda čak i zabrinuto, odgovoriti: "Igram se!" Pokušajte odvući odraslu osobu od posla i ona će se pobuniti: "Imam važnog posla!"

I tako je igra – ozbiljan posao. Što radi dijete kad se ne igra? U pravilu, stvara nered. A odrasla osoba? Besposličari – kod odraslih se to zove tako. Ali nerad brzo umara, izaziva dosadu, pa se zbog toga ponovno rađa želja za nekakvom igrom.

Nisu li igre potrebne da bismo se riješili dosade? Ili da pitanje postavim drugačije: što uzrokuje dosadu – nedostatak dojmova?

Ovo pitanje zapravo nije tako trivijalno kao što se možda čini. U osnovi sklonosti prema igrama leži potreba stara kao i ovaj svijet. Što je prva potreba živog bića? Preživljavanje, instinkt za samoodržanjem? Stvoren je takav stereotip. Međutim, to nije točan odgovor. Možda želja za razmnožavanjem? Ponovno pogrešan odgovor. Pa što onda?

Najprije se javlja potreba da u određenoj mjeri samostalno raspolažemo ovim svojim životom – to je osnovni princip koji leži u osnovi ponašanja svih bića. Sve ostalo, pritom i instinkt za samoodržanjem i razmnožavanjem, posljedica je tog principa. Drugim riječima, cilj i smisao života svih bića je upravljanje stvarnošću.

No to je nemoguće ako okolina postoji neovisno o tebi i ponaša se potpuno nekontrolirano, pa čak i neprijateljski. Uvijek će postojati oni koji ti žele uzeti komadić hrane, istjerati te iz ugodnog kutka, a možda te i samoga





pojesti. Uvredljivo je i štoviše strašno kada se život ne živi, nego ti se događa, a ti ništa ne možeš učiniti. Odatle i proizlazi prijeko potrebna i katkad nesvjesna potreba za držanjem okoline pod svojom kontrolom.

Mnogima se takav preokret može učiniti neobičnim: "Kako je to moguće, pa nama je uvijek bilo savršeno jasno da je instinkt za samoodržanjem najbitniji, a ispada da je on samo posljedica nečeg još važnijeg."

Međutim, to se čini neobičnim samo na prvi pogled. Ako razmislimo: čime god se bavi živo biće (čak i preživljavanjem i razmnožavanjem), sve se svodi na pokušaje da se *aktivnost okoline stavi pod svoju kontrolu*. Upravo je to osnovni motiv i prvi izvor bilo kakve namjere koja leži u osnovi aktivnosti svih bića.

Besposlenost znači odsutnost kontrole. Iz toga proizlazi da *dosada kao takva ne postoji – postoji samo stalna i neugasiva žeđ za upravljanjem stvarnošću*. Kako god, samo da je podrediš svojoj volji. Igra je u tom smislu oblikovanje stvarnosti kojom se upravlja.

Neke se ptice, na primjer, vole igrati s češerima. I tako češer postaje djelić neovisno postojeće i nekontrolirane stvarnosti. No čim je ptica od češera napravila atribut svoje igre, taj se djelić, a prema tome u određenom stupnju i sama stvarnost, nalazi pod kontrolom.

Vožnja je također svojevrsno upravljanje. Stvarnost me nosi, ali onako kako ja želim. Bilo koja druga igra u određenoj se mjeri podređuje pravilu: "Bit će kako ja želim." Scenarij igre je više-manje predodređen, a samim tim je i situacija predvidljiva. Naravno, postoje igre u kojima je prilično teško držati vodstvo, no sve se one, na ovaj ili onaj način, svode na jedan te isti zaključak: ono što se događa podrediti svojoj volji.

Prizor za gledatelja ponovno predstavlja igru u kojoj se oblikuje upravljanje stvarnošću. Glazba, knjige, kino ili predstava – sve su to ljuljačke za dušu i razum. Iscrpljujuće trčkanje napornih misli prestaje i prelazi u let na krilima dražesne melodije ili zanosnog predmeta. Što god da se događa s glavnim

likovima prizora, sve je to samo ukroćena, dresirana stvarnost i gledatelj bezbrižno uživa u predstavi.

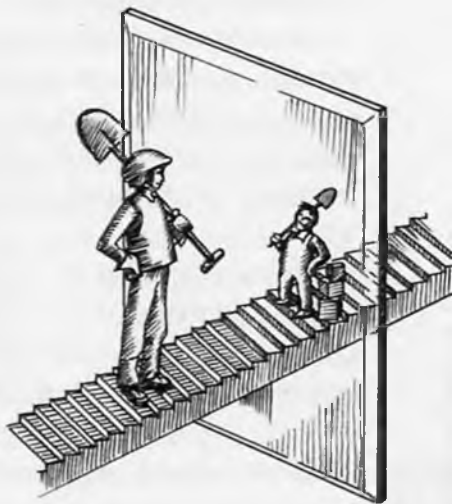
Igre sa stvarnošću ne prestaju čak ni tijekom spavanja. Duša i razum nalaze zadovoljstvo u prostranstvu snova gdje se stvarnost harmonično podređuje laganom povjetarcu namjere.

Naposlijetku, igra maštanja još je jedan od prihvatljivih načina upravljanja. Čovjek osmišljava čak i nepostojeću stvarnost samo da bi se igrao upravljanja. Fantastika je neobična. Dopušteno joj je da bude neobična dokle god je nestvarna. Ona je daleko. A stvarnost je svakodnevna zbog svoje blizine, ali je istodobno nedostupna jer je na nju teško utjecati.

Općenito, sve se te igre ne započinju radi borbe protiv dosade. Svakodnevna aktivnost nije dosadna. Ona je svakodnevna zato što se njome ne može upravljati. Njoj se nije lako podrediti pravilu "bit će kako ja želim". Zato se čovjek od takve stvarnosti i pokušava sakriti u igru u kojoj je sve jednostavno i predvidljivo.

Ipak, od neizbježne se aktivnosti ne možeš sakriti. Čovjekov je život uvjetovan okolnostima i njegovim položajem u društvu. Stvarnost se u većoj mjeri razvija neovisno o njegovoj volji. Svako "želim" ima svoje "ne smiješ". Kao odgovor na "daj" dolazi "nećeš dobiti". Što možemo poduzeti u takvim uvjetima?

Čovjek se u pravilu ponaša jednoznačno. Pokušavajući postići željeno, na okolinu pokušava utjecati pravocrtno, po principu "daj". Izravno djelovanje koje se zasniva na neposrednom kontaktu, jedan je od oblika upravljanja. Ali to nije jedini i zasigurno nije jedan od najučinkovitijih načina.



Postupit ćemo na drugačiji način: skrit ćemo ruke iza leđa i učiniti da svijet sam krene ususret našim željama. Sve što slijedi u daljnjem tekstu govori o tome kako to učiniti. Transurfing je tehnika upravljanja stvarnošću bez izravnog djelovanja, samo ne više neozbiljnog kao u igri, već stvarnog.



Zakon loše sreće

Da bi se naučilo upravljati stvarnošću, nužno je u krajnjoj mjeri razumjeti mehanizam njezinog oblikovanja. Svaki čovjek na najizravniji način stvara *svoj sloj svijeta*. Ali najčešće ne razumije kako se to događa.

Čovjek teži tome da "sve bude tako kako želim". Pokušava na svijet primijeniti svoj jednostavni princip: kamo se okrenem, tamo i krenem; gdje pritisnem, tamo se i udubi.

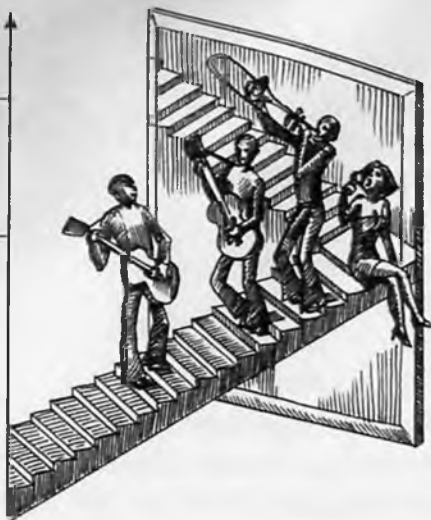
No svijet se iz nekog razloga ne želi podrediti. I više od toga, čovjek se okrene na jednu stranu, a odnosi ga se na sasvim drugu.

Trebalo bi se zamisliti: ako se stvarnost ponaša neodgovarajuće, znači da je potreban drugačiji pristup. Možda se podređuje sasvim drugim zakonima? No, čovjek se ne želi zaustaviti kako bi se osvrnuo oko sebe, već uporno nastavlja tjerati po svom.

Kao rezultat takvog "stvaralaštva" dobiva se sloj svijeta u kojem "nije sve onako kako želim". Naprotiv, mnogo toga ispada upravo "onako kako ne želim". To je nekakva neobična, hirovita i neprilagodljiva stvarnost.

Nerijetko nastaje osjećaj kao da se svijet inati i kao da neobjašnjiva sila privlači neugodnosti. Strahovi se ostvaruju, a najgora očekivanja potvrđuju. Neprestano nas prati ono prema čemu osjećamo neugodu i što pokušavamo izbjevati. Zašto se to događa?





U početnom dijelu Transurfinga već se govorilo o tome zašto se događa da "dobivate ono što ne želite", osobito ako to stvarno nikako ne želite. Kad nešto mrzite ili od nečega strahujete svim srcem, *izvanjska vam namjera* sve to pruža u izobilju.

Energija misli stvorenih u *jedinstvu duše i razuma* potencijalnu mogućnost utjelovljuje u stvarnost. Drugim riječima, *sektor prostranstva varijanti* koji odgovara parametrima odašiljanja misli, materijalizira se ako su osjećaji duše jednaki mislima razuma.

No to nije jedini uzrok ostvarivanja najgorih očekivanja. Općenito, život bez problema postaje uobičajen. Sve teče dobro i glatko ako se krećemo *po tijeku varijanti*, ne narušavajući ravnotežu. Priroda ne voli gubiti energiju uzalud i nije sklona zlobnom podmetanju.

Nepoželjne okolnosti i događaji nastaju zato što *suvišni potencijali* iskrivljuju energetska slika okoline, a *odnosi zavisnosti* još više zaoštravaju situaciju.

Suvišni se potencijali stvaraju kada se nekim osobinama pridaje preveliko značenje. A odnosi zavisnosti među ljudima stvaraju se kad se međusobno počnu uspoređivati, suprotstavljati i postavljati jedni drugima uvjete poput "ako ćeš ti tako, ja ću ovako".

Suvišni potencijal nije tako strašan sve dok iskrivljena procjena postoji neovisno, sama po sebi. Ali čim se neprirodno preuveličano procjenjivanje jednog objekta uspoređuje s drugim, stvara se *polarizacija* koja rezultira *vjetrom sila ravnoteže*.

Sile ravnoteže pokušavaju ukloniti stvorenu polarizaciju i njihovo je djelovanje u većini slučajeva usmjereno protiv onoga tko je tu polarizaciju stvorio.

Evo primjera nezavisnih potencijala: volim te; volim sebe; mrzim te. Odvratan sam si; dobar sam; loš si. Ako se ne zasnivaju na usporedbi i suprotstavljanju, takve su procjene same sebi dovoljne.

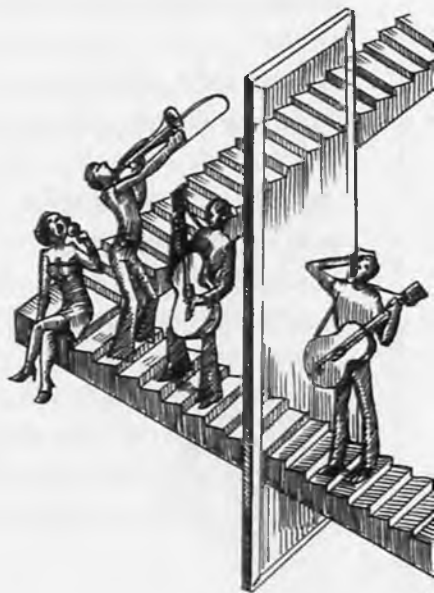
A evo primjera potencijala stvorenih na odnosima zavisnosti: volim te pod uvjetom da ti voliš mene; volim sebe zato što sam bolji od svih vas; loš si zato što sam ja bolji; dobar sam zato što si ti loš; ne volim se zato što sam gori od svih; odvratan si mi zato što nisi poput mene.

Razlika između prve i druge grupe procjena vrlo je velika. Procjene koje se zasnivaju na usporedbi stvaraju polarizaciju. *Sile ravnoteže uklanjaju tu različitost putem sukoba suprotnosti.* Na isti način magneti suprotnih polova privlače jedan drugoga.

Upravo se zbog toga neugodnosti u život uvlače tako nametljivo i kao u inat. Na primjer, kod supružničkih se parova spajaju naizgled nespojive ličnosti, gotovo kao kazna jedna drugoj. U različitim kolektivima uvijek će se naći barem jedan čovjek koji će vas zbog nečega nervirati. Jednake su prirode i Murphyjevi zakoni, odnosno "podlosti". Zlonamjerni su susjedi općenito postali neotuđiv uvjet svakog sustanstva.

Primjer s napornim susjedima dobro ilustrira učinak polarizacije. To se pitanje, bez obzira na svoju trivijalnost, neposredno odnosi na područje metafizike. Problem je u tome što neki ljudi smetaju drugima da mirno žive. Ali zašto?! Zašto uvijek i posvuda nalazimo "loše" stričke i tete koji ne daju mira "dobraima"?

Pa zar su ljudi podijeljeni na dva tabora? Međutim, ako provedemo anketu "Kojem taboru pripadate?" – vrlo će malo biti onih koji će sebe nazvati lošima. Vaši su susjeci u većini slučajeva jednako tako normalni ljudi kao i vi sami.



Tendenciju stvara vjetar sila ravnoteže koji puše u smjeru vašeg neprijateljstva. Smjer vjetrova određuje se ovakvim "podlim" principom: *sve što vam se ne sviđa, bit će uz vas.*

Netko bi mogao prigovoriti: "Ma kakve sad, dovraga, sile ravnoteže? Ti su ljudi jednostavno bez savjesti i to je sve, nema se tu o čemu filozofirati." No dokazat ću vam da to nije pusta filozofija.

Pretpostavimo da vam susjedi idu na živce. Idete li i vi njima na živce? Najčešće ne. A zašto? "Zato što su oni loši, a mi nismo takvi", reći ćete. Ali samo loši ili samo dobri ljudi ne postoje. Svaka je procjena relativna budući da se stvara kroz usporedbe i suprotnosti.

Ipak, zašto vi ne idete na živce svojim susjedima? Moj će vam odgovor biti neočekivan: *ne idete im na živce zato što oni ne mare za vas.* "Pa to je ono", reći ćete, "zato oni i jesu loši, jer su potpuno bez savjesti."

Eto, tim se odnosom upravo uključujete u polarizaciju, gotovo kao elektromagnet koji će k vama privlačiti sve nove neprilike sa susjedima. A njih ništa ne dira zato što vi njima niste zanimljivi. Njima ne pada na pamet da vas uspoređuju i procjenjuju, tj. da ulaze s vama u odnos zavisnosti. U tom smislu ne mare za vas – ne pridaju vam značenje i ne uključuju vas u sloj svojeg svijeta, a zbog toga niti ne pate.

Susjedi nemaju polarizaciju u odnosu na vas sve dok se bave svojim brigama i na vas ne obraćaju osobitu pozornost. No čim počnu pridavati značenje vašem susjedskom postojanju i počnu se uspoređivati s vama, odmah će se pokazati da vi niste kao oni. I ako ih to ljuti i dira u srce, počat ćete im ići na živce. Iz dobrih susjeda pretvorit ćete se u loše.

Dalje će se događati još nevjerojatnije stvari. Počet ćete im stvarati nevolje na takav način da vam neće ni pasti na pamet da to nekome smeta. *Ići ćete na živce svojim susjedima, a da toga niste ni svjesni.* Jednako tako oni nemaju pojma da vam idu na živce.

Na primjer, u sustanarstvu se najprije osjeti učinak buke. Što vam se to manje sviđa, to će vas aktivnije salijetati. Bez obzira na to što



su tišina i mir optimalan način života ne samo za vas, već i za vaše susjede. Tako se troši manje energije. Ometanje mira uvijek je anomalija koja ne nastaje na praznom mjestu. Odakle ta energija?

Buka susjeda izbacuje vas iz ravnoteže i vi ih tiho (ili glasno) počinjete mrziti. Upravo je vaša razdražljivost izvor energije. Nastaju odnosi zavisnosti koji stvaraju polarizaciju. Bijesni osjećaji poput "Mrzim ove glasne susjede!" stvaraju snažan magnet koji će k vama privlačiti nove stvari koje vas razdražuju.

Pored vas će se pojavljivati novi sustanari skloni bučnom načinu života, a stariji će susjedi nabavljati odgovarajuće uređaje koji kao da su stvoreni specijalno zato da vas živciraju.

Još treba uračunati da će susjedi vaših susjeda također davati određeni doprinos i, ako se sveopći osjećaji prema onima koji narušavaju mir podudaraju, učinak se množi.

Naravno, jednom galamom ne završava "ugodno susjedstvo". Sve ovisi o tome prema čemu ste skloni osjećati gađenje. Oni vas mogu zatrpati smećem, gušiti vas neugodnim mirisima, iscrtati zidove na ulazu u zgradu i tako dalje. A neprijateljstvo prema susjedima, kao ljudskoj vrsti općenito, može povući još primjetnije posljedice – poplavu, pa čak i požar.

I u svim drugim slučajevima slično djeluje neka vrsta zakona loše sreće. Predmet ili svojstvo kojima se pridaje osobito značenje privlače objekte sa suprotnim osobinama.

A *značenje* se, kao što je poznato, povećava kroz usporedbu i suprotnost. Ako postoji jedan pol, mora se pronaći i drugi. Polarizacija stvara magnet za neugodnosti. Privlači se sve ono što izaziva mržnju. Proganja nas sve što nas nervira. Događaju nam se krajnje nepoželjne stvari. I nema tu nikakve mistike – to je zakonitost.

Polarizacija iskrivljuje energetska slika i stvara vrtloge sila ravnoteže što za posljedicu ima neodgovarajuće odražavanje stvarnosti, poput iskrivljenog odraza u ogledalu. Čovjek ne razumije da je patologija posljedica



poremećene ravnoteže i pokušava se boriti s okolinom umjesto da se riješi polarizacije.

A potrebno je tek ispuniti osnovno pravilo transurfinga: *dozvoliti sebi biti to što jeste, a drugima da budu ono što jesu*. Nužno je svakoga pustiti da radi po svom. Opustiti svoj stisak.

Što ste ustrajniji u svojim željama i pretenzijama, jači je magnet koji privlači sve suprotno. Događa se doslovno sljedeće: držite svijet za šiju, a on se odupire pokušavajući se osloboditi.

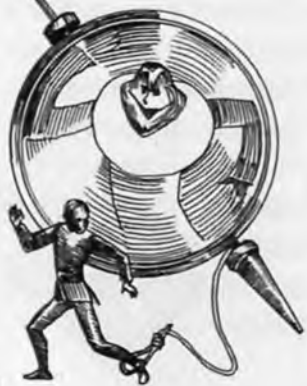
Vršiti pritisak i ustrajati je beskorisno jer se situacija time još više pogoršava. Umjesto toga je potrebno *svjesno promijeniti svoj odnos prema situaciji u skladu s pravilom transurfinga*.

Na primjer, potrudite se barem na neko vrijeme izbaciti susjede iz glave, prestanite ih osuđivati, pretvarajte se da jednostavno ne postoje. Recite sami sebi: "Dovraga i oni!" Jednostavno ih izbacite iz sloja svojeg svijeta.

Čim vam uspije odvojiti od njih pipke svojeg *odnosa*, polarizacija će iščeznuti i susjedi će vam postupno prestati ići na živce. I više od toga, ako vam uspije u potpunosti prekinuti odnos zavisnosti, može se dogoditi nešto neshvatljivo: ti nepristojni tipovi postat će vaši najbolji prijatelji.

Sve će biti u inat

Općenito, činjenica o postojanju "zakona podlosti" sama je po sebi dosta neobična, nije li tako? Zašto? Zbog kojeg se to razloga svijet ponaša tako podlo? Ili su to samo nagađanja i predrasude? Ne, tencencija ipak postoji i od te je činjenice nemoguće pobjeći. Na sreću, model transurfinga neće samo otkriti razlog takve zakonitosti već i objasniti kako je možemo izbjeći.



Pravilo transurfinga djeluje besprijeekorno, izbavljajući onoga tko poštuje pravilo od gomile problema neshvatljivog podrijetla. Potrebno je samo olabaviti stisak i prestati "držati svijet za šiju" i on će postati srdačan i poslušan.

A onaj tko "ne olabavi", ići će naokolo poput magneta privlačeći k sebi sve što ne želi. Međutim, zakon loše sreće još nije sve. Čim se suprotnosti susretnu, njihova opozicija teži daljnjem pogoršanju.

Poznati zakon *jedinstva i borbe suprotnosti*, čiju bit nalazimo u samom nazivu, već se pretvorio u "školsko" znanje. Volga utječe u Kaspijsko jezero, a Mississippi u Meksički zaljev. No, nije sve tako jednostavno. Postavimo si pitanje: zašto se, na kraju krajeva, određeni zakon događa?

Uzrok sveprisutnog jedinstva suprotnosti već smo objasnili: nailazeći na suprotnosti sile ravnoteže samim tim uspostavljaju ravnotežu. Ali zašto se suprotstavljene strane nalaze u stanju neprekidne borbe?



Čini se da bi trebalo biti obratno: susrele su se, poništile jedna drugu i smirile se. Ali ne, suprotnosti će "bjesnjeti" jedna na drugu sve dok se ne "potuku". I ako se svađalice silom ne rastave, to će se stalno nastavljati.

Primjere ne treba tražiti daleko. Sami možete potvrditi da vam svijet često utječe na živce. Naravno, na svakoga u različitoj mjeri i na drukčiji način. Ali općenito je poanta ovakva: *ako vas je u određenom trenutku nešto sposobno izbaciti iz ravnoteže, to će se iz nekog razloga kao u inat dogoditi.*

Događa se sljedeće. Ako ste zbog nečega uznemireni, zabrinuti, opterećeni, vaši su živci napeti, makar djelomično. I tada, kao da je povezano s tim, pojavljuje se neki klaun i počinje skakati i štektati tako da još više zateže žice vaših živaca. Postajete razdražljivi, a klaun sve žustrije skakuće.

Postoji mnogo načina da povećate razdražljivost. Pretpostavimo da nekamo jako žurite i borjite se da ćete zakasnuti. Klaun je odmah pljesnuo dlanovima, protrljao ih i povikao: "Pa krenimo!"





Od tog trenutka sve radi protiv vas. Ljudi vam preprečuju put i pristojno koračaju, a vi ih nikako ne uspijevate zaobići. Trebate brzo proći kroz vrata, a tamo se doslovno postrojava red ljenivaca koji jedva podižu noge. Na cesti se ista stvar događa s automobilima. Kao da su svi u dogovoru.

Naravno, puno toga možemo pripisati percepciji: kad žuriš, čini se kao da ostatak svijeta usporava. No prisutni su i očiti znakovi: lift ili automobil je u kvaru, autobus kasni, na cesti se stvara prometni čep – to je već nekakva zlonamjerna stvarnost.

Možemo navesti i druge primjere. Ako ste zbog nečega zabrinuti i opterećeni, ljudi oko vas činit će upravo ono što vas živcira i to upravo u trenutku kad biste željeli da vas ostave na miru.

Djeca počinju izvoditi ludorije iako su do tada bila mirna. Netko pored vas počinje glasno žvakati i gutati. Različiti subjekti vas ometaju na putu i dosađuju vam svojim problemima. Posvuda vam smetaju nekakve prepreke. Ako nekoga očekuješ s nestrpljenjem, on dugo ne dolazi. Ako nekoga ne želiš vidjeti, obavezno će se pojaviti. I tako dalje.

Usporedno s pojačavanjem razdražljivosti, taj pritisak sa strane postaje sve intenzivniji. Što je veća napetost, okolina vas aktivnije nervira. Ali evo nečega zanimljivog: ona se uopće tako ne ponaša namjerno. Njoj čak ne pada na pamet da to nekome može smetati. Što uzrokuje takvo ponašanje?

U psihologiji nesvjesnog općenito ima puno rupa. Ma kako neobično bilo, u većini slučajeva ljude pokreću nesvjesni motivi. No zadivljujuće je da se *pokretačka snaga koju oblikuju podsvjesni motivi ne nalazi unutar ljudske psihe, već izvan nje.*

Ta su snaga nevidljive, ali stvarne energetsko-informacijske strukture koje je stvorila energija misli živih bića – *klatna*. O klatnima se već puno govorilo u knjigama o transurfingu. Ona se uvijek pojavljuju tamo gdje se može izvući korist od energije sukoba.

Samo ne treba pretpostavljati da su te strukture sposobne nešto namjeravati i ostvarivati svjesnu namjeru. Klatna poput pijavica osjećaju polarizaciju

kao različitost u energetsom polju i pokušavaju se prilijepiti. No to još uvijek nije tako strašno.

Sav užas je u tome da klatna, osim što apsorbiraju energiju sukoba, na neki način navode ljude da svojim ponašanjem stvaraju još više takve energije.

Ona čine sve da bi energija snažno izbijala. Klatna povlače ljude za nevidljive končice i ljudi se pokoravaju poput marioneta. Na koji točno način klatna utječu na motivaciju ljudi do sada nije jasno, ali rade to vrlo učinkovito.

Klatnima je nedostupna čista ljudska svjesnost, no ona im nije ni potrebna – potpuno je dovoljna i podsvijest. U pravilu svi ljudi u određenom stupnju spavaju i dok su budni. Mnoge stvari čovjek obavlja automatski, opušteno, a da toga nije svjestan: "U određenom trenutku ne spavam i sasvim sam svjestan što radim i zbog čega baš na ovaj način."

Razina čovjekove svjesnosti osobito je niska kad je kod kuće ili među gomilom. U poznatim je uvjetima potreba za povišenom samokontrolom mala i zato se čovjek ponaša opušteno i gotovo spava. Suprotno tome, u vanjskom, ali uskom krugu ljudi, svjesnost je najaktivnija i pod samokontrolom. Tijekom većeg okupljanja ljudi aktivnosti čovjeka ponovno postaju spontane, ali pritom još dolaze u snažnu korelaciju s općim ushićenjem cijele mase.

Kako bismo protumačili rad klatna, uzmimo najjednostavniji primjer – prolaznika za kojim hodate istim putem i zatim ga prestižete. Baš kad ste odlučili

zaobići ga s lijeve strane, on spontano zakorači u istom smjeru i prepriječi vam prolaz. Pokušavate ga zaobići s desne strane, a on se također slučajno okreće na tu stranu.

Što navodi prolaznika da mijenja smjer kretanja? Pa on vas ne vidi, a i zašto bi mu bilo važno s koje ćete ga strane zaobići? Možda na neki način osjeća da ste se približili njegovim leđima i instinktivno ne želi propustiti "suparnika" naprijed? Takva pretpostavka

